

Sagen sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

N. Johan Laursen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Forslag til Lov om Tillægsbevilling for Finansaaret 1920—21 henvises til Finansudvalget.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af midlertidige Bestemmelser angaaende Skatteligningen i Københavns og Frederiksberg Kommuner.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4481).

Sagen sattes til Forhandling.

Pinholt: Det foreliggende Lovforslag, som gaar ud paa at forlænge de midlertidige Bestemmelser angaaende Skatteligningen i Københavns og Frederiksberg Kommuner, har navnlig til Hensigt at forlænge Gyldigheden af de to Paragraffer, 5 og 6, hvorefter man kan forhøje Grundbeløbet og kan paaligne Skatteyderne større procentvise Beløb, og jeg kan paa mit Partis og egne Vegne sige, at vi er villige til at være med til at gennemføre dette Lovforslag, idet der vist ikke er Tvivl om, at det for Øjeblikket er paakrævet. Men jeg vil dog gerne ved samme Lejlighed udtale en vis Ængstelse for, at det kommunale Styre her i Danmark er blevet noget dyrere, end man maaske i Længden vil kunne bære. Naar man ser paa den Vækst, der har været i de kommunale Budgetter, navnlig fra før Krigen og til nu, kan man nok, da Tiderne atter synes at gaa tilbage, blive betaget af nogen Ængstelse for, om vi ogsaa i Længden vil være i Stand til at holde os paa disse Højder. Nu er det nok muligt, at Prisfaldet paa adskilligt af det, Kommunerne skal bruge, vil bevirke, at Udgifterne kan blive noget mindre end budgetteret, men naar man erindrer, at i 1891 var samtlige de Beløb, der udskreves i kommunale Skatter, ca.

30 Mill. Kr., og at man nu staar med et Beløb af saadant noget som 300 Mill. Kr. for hele Landet, tror jeg alligevel, man maa sige, at vi har naaet en Højde, som i alt Fald giver Anledning til, at man kan nære Betæneligheder. København har i Øjeblikket et Budget, der svarer til det, som Staten havde før Krigen — det sidst vedtagne Budget for 1920—21 balancerer med 111,4 Mill. Kr. —, og samtidig har den en Gæld, der er større end den, Staten havde paa det Tidspunkt, saa ogsaa for dens Vedkommende forekommer det mig, at man kan nære nogen Betænelighed med Hensyn til Fremtiden. Her vil jeg tilføje den Bemærkning, at ogsaa dette høje Ting naturligvis har sit Ansvar for, at Udgifterne er steget, idet vi her af og til har vedtaget Love, som har paabyrdet Kommunerne betydelige Udgifter. Jeg mener, det vil være nødvendigt, at vi her i Fremtiden paa det nøjeste overvejer, hvilke Udgifter vi tør paalægge Kommunerne at udrede. Der har i alt Fald i 1919 været en vis Overbudspolitik indenfor visse af vore Købstadkommuner med Hensyn til Lønningerne til deres Funktionærer, og naar man ser, at Københavns Kommune i 1919 maatte forøge Lønningerne til sine Funktionærer med 33 Mill. Kr. plus et Par Millioner til Pensionsudgifter, faar man en levende Forestilling om, at det er overordentlig store Beløb, der her udgives. Det maa jo antages, at det er de rigtige Beløb, og at man har det rette Greb paa Tingene. Men jeg kan alligevel ikke undlade at nære nogen Ængstelse for, at vi er inde paa Veje, der er betænkelige; thi det vil blive meget vanskeligt for os at komme tilbage. Økonomi og Sparsommelighed er jo ikke det samme som Karrighed. Økonomi og Sparsommelighed med offentlige Midler er i Virkeligheden altid af det gode, men man har ikke haft det Indtryk, at Økonomi og Sparsommelighed altid blev iagttaget. Jeg skal villig indrømme, at det er først og fremmest de kommunale Vælgere, der maa rette dette Forhold, men jeg har dog villet fremdrage Spørgsmaalet her, og jeg tror, man vilde gøre vel i at følge et jydsk Mundheld, der siger: „En ska' spaar o æ Bred, æ Bund spaar sæ sjøl“. Det tror jeg, man skal iagttage ogsaa i Kommunerne. Hvis man ikke sparer paa Bredden, saa er een Ting sikker, og det er, at Bunden sparer sig selv, og dersom man ikke i den kommende Tid tænker alvorligt over dette Forhold, tror jeg, mange Kommuner vil blive meget vanskeligt stillet, og jeg maa sige, at jeg